

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е № 248

гр. Перник, 27 октомври, 2011 г.

Административен съд- Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесет и осми септември, две хиляди и единадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

Членове: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря Е.В. и в присъствието на прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдията Станчев к.н.а.х.д. № 242 по описа за 2011 година на Административен съд- Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

С определение № 205, постановено по нах дело 1060/2011 г. районен съд Перник е оставил без разглеждане жалба на Е.К.С. *** против наказателно постановление № 378/16.V.2011 г., издадено от ОДМВР началник сектор "ПП". Районният съд е приел, съобразно разпоредбата на чл. 189, ал. 13 от ЗДвП, че наложената на жалбоподателя глоба, като форма на административно наказание е изключена от подлежащите и допустими за обжалване административни наказания, като размер на санкции по този закон.

В жалба срещу това решение, жалбоподателят поддържа искане за отмяна на оспорвания съдебен акт, изтъква като правно основание разпоредби от Конвенцията за защита правата на човека и харта за основните права на европейския съюз. Ответникът по жалбата не взема становище.

Участващия представител на окръжна прокуратура Перник поддържа становище, че обжалвания съдебен акт следва да се отменя.

Административен съд Перник, като обсъди становищата на страните във връзка с доказателствата по делото прие следното.

Жалбата е процесуално допустима – подадена от засегната от действия и акт на АНО страна в законово определения срок.

По същество е неоснователна.

Въззивният съд е приложил правилно закона, като се е съобразил с наложена от българския законодател норма.

Законодателят е приел, че има определен праг от който нагоре, размера на наложена санкция подлежи на обжалване, т.е. на съдебен контрол. Тази разпоредба е приета от висш законодателен орган на РБългария и съдът с оглед конституционно вменено му задължение по чл. 117, ал. 2, изр. 2 от КРБългария е длъжен да се съобрази с това задължение. Волята на законодателя не може да се тълкува като такава, противна на цитираните Харта за основните права на ЕС и КЗПЧ, предвид обстоятелството, че по вътрешното законодателство, *de lege lata* тези разпоредби не са отменени, нито има решение на конституционен съд,

който да ги обяви за противоконституционни, съобразно разпоредбата на приложимостта на цитирани в жалбата КЗПЧОС и Хартата на основните права на ЕС . Санкционната разпоредба е приета и е в сила от последните изменения на закона от 2011 г., след влизането на България в ЕС и в тази връзка предмет на национално законодателство е определянето на необжалваеми прагове на глоби и имуществени санкции. Възможно е поредното изменение на закона, във връзка с необжалваемостта на подобни санкции, наложени по административен ред да не е съобразено с идеите на европейското законодателство, но съдът не се поставя над законодателния орган и дори да констатира някои несъответствия, при дадено конституционно – чл. 120, ал. 2 от КРБ, изключване на актове, намира, че института на необжалваемост все още намира приложение и следва да се спазва.

Разпоредбата на чл. 59, ал. 3 от ЗАНН/изменена през 2011 г./, визираща необжалваемостта на по малки по размер наказания, налагани по административен ред, също и в зависимост от стойността на наложеното наказание, следва да бъде прилагана по аналогия, като пряко относима към разпоредбата на чл. 189, ал. 13 от ЗДвП.

В тази връзка, жалбата срещу прекратителен съдебен акт на въззивния съд е неоснователна и последния следва да се потвърди.

По изложените съображения, съдът

О П Р Е Д Е Л И

ОСТАВЯ В СИЛА определение №205, постановено по нах дело 1060/11 г. по описа на РС Перник.

Определението е окончателно.

Председател:/п/

Членове:/п/
/п/